

Vennemøde paa Sandinge Højskole var bleven berørt imellem dem, sagde han endelig:

„Ja, saa vil jeg da nu rentud sige dig, at jeg længe har gaaet og været saadan . . . sletikke glad, vil jeg sige, . . . ved at se paa Udviklingens Gang herhjemme i den senere Tid, saadan i de aandelige Sager. Jeg kan nu dog heller ikke tro andet, end at mangt et Kristen-menneske maa føle sig ret inderligt bedrøvet ved al den Babels-Forvirring, hvortil vi nu er bleven Vidne i vor Kirke. Alle ligger de og kives om vor Saligheds Sag. Se, det er just al den Splidagtighed, der længe har gjort mig saa trang om Hjertet, saa jeg mangan Gang ligefrem tykkes, at jeg kan ikke forstaa, hvordan det skal blive mod Enden.“

Emanuel nikkede.

„Der taler du sandt, Jens Hansen!“

„Se, jeg har nu netop i den sidste Tid i Anledning af dettehersens Vennemøde tænkt saa meget paa, om dog ikke snart den Mand vilde opstaa, der saadan med Aandens rette Myndighed kunde samle de adspalttede Dele af Vorherres Menighed i vort Land. Og derfor er jeg nu kommen herover til dig for saadan ligeud at sige dig, hvad jeg nu er bleven ganske sikker paa, — at du er Manden, Emanuel!“

Der rørte sig et lønligt, halvt lidelsesfuldt Smil omkring Emanuels Mund.

„Hvorfor troer du det saa vist, Jens Hansen?“ sagde han.

„Aa jo, — jeg har jo ogsaa hørt om, hvad der er gaaet for sig her i den senere Tid. Jeg veed nu, hvordan jeg i sin Tid tog ganske fejl af dig, fordi jeg ikke forstod dig paa den rette Maade, vil jeg sige! . . . Men forresten saa havde jeg ogsaa forgangen Dag saadan en løjerlig Forklaring, eller hvad man nu skal kalde det. Det var ligesom en Stemme indeni mig, der sagde, at jeg skulde . . . jeg skulde tage herover til dig og faa dig i Tale.“